

— Кой ще те убие, къзъмъ?

— Турцитъ.

Сафиде ханъмъ е хубава млада жена, съ черни бадемови очи, съ бѣло румено лице. А сега е бледа и уплашена. Много уплашена. Каточели следъ нея търчи цѣла глутница вълци.

— Турцитъ ли? — пита баба Тонка и плясва ржце. — И тази добра! Защо ще те убиватъ турцитъ? Дето си дошла у дома ли? Въ цѣлата ми кжца нѣма мжжъ. А отъ жена защо ще се криешъ?

— Не е затова, не е! Друго има! Страшно... страшно.

Сафиде-ханъмъ чупи ржце и не знае какво да каже.

— Да не си болна, къзъмъ?

Баба Тонка седа до младата жена, ласкаво я прегръща и милва:

— Кажи, Сафиде-ханъмъ, кажи момичето ми, кажи гургуличката ми. Каква си ми хубава, пъкъ колко си изплашена. Като сърненце.

Старицата чудно умѣе да говори. Нейниятъ старчески гласъ става мекъ, като най-скжпо кадифе — милва, като майчинъ гласъ. И дланитъ ѝ сж нѣжни, кротки.

Туркинята не издържа. Тя се разплаква, притиска лице въ skutитъ на баба Тонка и зашепва презъ сълзи:

— Страхъ ме бѣше, бабо, а не можахъ да се спра. Зная, че ако научатъ, какво съмъ ти казала, ще ме убиятъ.

— Хайде и ти! Като е толкова страшно — не го казвай. Мълчи си!

— Да мълча ли? — жената още по-силно заплаква. — Какъ да мълча? Знаешъ ли: утре